

זוהר הקדוש עם פירושו מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזה"ק לפרשת כי תצא

פרשת בראשית

מטוק מדבש	וילנא	יום
שסו	כט ע"ב	ראשון
שעב	ל ע"א	שני
שעט	ל ע"ב	שלישי
שפו	לא ע"א	רביעי
שצב	לא ע"ב	חמישי
שצז	לב ע"א	שישי
תג	לב ע"ב	שבת

עלון מס' 96 פרשת שופטים תש"פ

י"ל בעזרשו"ת ע"י מרכז 'מתוק מדבש' ת.ד. 5315 ירושלים

במצות ומעשים טובים מבטלים כח היצר הרע

פקודא בתר דא לדון בסייף, לדון בחנק, לדון בדין סקילה, לדון בדין שריפה, לדון בסייף, למאן, לסמא"ל, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל"ד ה) פי רותה בשמים חרבי, הגה על אדום תרד. חרב דקדשא בריך הוא.

בקריאת שמע הורגים את הס"מ

בקריאת שמע, יהו"ה חרבא דקדשא בריך הוא, עלה אתמר (תהלים קמ"ו) רוממות א"ל בגרונם וחרב פיפיות בידם, בצדיק חי עלמין כליל ח"י ברכאן, דביה אדנ"י שפתי תפתח ופי, ביה עאל חרבא בנרתיקה, (אסתר ז') וחתמת המלך שקכה, ומתחברין תרין שמען, יאהדונה"י.

מתוק מדבש

בקריאת שמע הורגים את הס"מ

בקריאת שמע על ידי קריאת שמע הורגים את הס"מ, כי יהו"ה חרבא דקדשא בריך הוא השם הוי"ה שהוא חרבו של הקב"ה, עלה אתמר עליה נאמר רוממות א"ל בגרונם על ידי קריאת שמע שקוראים ישראל, ועל ידי זה וחרב פיפיות של הקב"ה, הוא בידם של בני ישראל להרוג את הס"מ, כמו שאמרו חז"ל (נמס' זככות דף ע"א), כל הקורא קריאת שמע על מטתו כאילו אוזו חרב של שתי פיות בידו (וכל שכן נק"ש של שמירת ועצמת שהם מדאורייתא). וענין ביטול הדין נעשה בצדיק חי עלמין בצדיק יסוד עולם שהוא היסוד כליל ח"י ברכאן שהוא כלול ח"י ברכות של תפלת העמידה, דביה שבו מתחילים אדנ"י שפתי תפתח ופי שר"ת אשת"ו, היא המלכות והיינו נרתיק החרב, כי בח"י ברכות ביה עאל חרבא בנרתיקה בו נכנסת החרב בנרתיקה על ידי שנעשה יחוד הוי"ה ואדנ"י, ואז וחתמת המלך שקכה דהיינו הדין שהיה מתעורר בתחילה נתבטל לגמרי, כי כבר נשחט הס"מ בקריאת שמע של שחרית, ומתחברין תרין שמען יאהדונה"י ומתחברים שני שמות שהוא שילוב הוי"ה ואדנ"י, ונעשה יחוד קודשא בריך ושכינתיה הוא ונשפע שפע רב לכל העולמות. (דף עדר ע"ב, ובביאורינו כרך טו עמ' ר)

במצות ומעשים טובים מבטלים כח היצר הרע

פקודא בתר דא מצוה שאחר זו, לדון בסייף, לדון בחנק, לדון בדין סקילה, לדון בדין שריפה ר"ל אחר שיש שופטים, יש מצוה לדון את המחויבים בד' מיתות בית דין, ושואל לדון בסייף למאן למי דנים בסייף, ומשיב לסמא"ל ר"ל שצריך להשתדל במצות ובמעשים טובים לבטל את כח היצר הרע שהוא הס"מ, וגם בפועל ממש אם אדם הגביר עליו את כח היצר הרע עד שח"ו האדם צריך הריגה בסייף, עתה בהיותו נהרג נתכפר עונו וכח הס"מ שבו נחתך ומתבטל, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב פי רותה בשמים חרבי תהיה תהיה חרבי רוח ושביעה בשמים מדם שרו של אדום שהוא הס"מ, ואחר כך הגה על אדום תרד היינו על עמו התחתון (כעין מש"כ ישעיה כ"ד), והיה ציוס ההוא יפקוד ה' על אצא המרוס נמרוס ועל מלכי האדמה על האדמה). וממשיך ואמר חרב דקדשא בריך הוא חרב של הקב"ה (שהוא הסייף), נרמות בה כל ד' אותיות שם הוי"ה,

(דף עדר ע"ב, ובביאורינו כרך טו עמ' קצ"ט)

ב' פסוקי היחוד דק"ש הוא סוד החנק לס"מ

מאי מוט דההוא רשע, אדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, מ"ה, וארבע אתנון יהו"ה, הרי תשעה וארבעים, פחושפן תשעה וארבעים אתנון, דאינון בשית תיבין דיחודא עלאה, ובשית תיבין דיחודא תתאה, דאינון ו' ו'.

גודל מעלת המקדש שם שמים שנדבק בשכינה

לדון בשרפה לסמא"ל, עצים לאדלקא בהון נושא, זפאה איהו גופא דאיהו עץ, ואברים דיליה עצים לאוקדא בהון אשא, דאיהו נר מצוה בכל אבר, לאוקדא לסמא"ל בשכינתא עלאה, בעץ דאיהו תפארת, ובכל עצים דאחידן ביה. דבזמנא דאש של גבוה הוה נחית על גבי עצים דקרנא, (במדבר א נא) והזר הקרב יומת, דאתוקד ביה, הדא הוא דכתיב (ויקרא ו ה) והאש על המזבח תוקד בו.

מתוק מדבש

בבית דין וכדומה. אמנם יש דרך אחרת משובח יותר, והוא המוסרים עצמם להשרף על קידוש השם ברבים, וזה שאמר זפאה איהו גופא דאיהו עץ אשרי לגוף האדם שהוא נשרף כעץ, ואברים דיליה עצים והאברים שלו נשרפים כמו עצים, לאוקדא בהון אשא שישרוף בהם האש, ר"ל שימסור נפשו להשרף על קידוש שם שמים, דאיהו נר מצוה בכל אבר זה האדם שורה עליו השכינה הנקראת נר מצוה בכל אבר שלו, לאוקדא לסמא"ל בשכינתא עלאה ועל ידי זה לשרוף את הס"מ בכח השכינה העליונה שהיא הבינה, ר"ל על ידי זה נשרף ממנו כח הס"מ, בעץ דאיהו תפארת ובכח עץ שהוא סוד התפארת, ובכל עצים דאחידן ביה ובכל הה' ספירות חסד וגבורה ונצח הוד יסוד הנאחזות בתפארת. (רמ"ק וסגר"א)

וממשיך ואמר דבזמנא דאש של גבוה הוה נחית על גבי עצים דקרנא כי בזמן שאש של גבוה ירדה לשרוף את העצים של הקרבנות, אז נאמר והזר הקרב יומת, דהיינו דאתוקד ביה שנשרף בו הס"מ הנקרא אל זר, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב והאש על המזבח תוקד בו כי אש המזבח היא דין חזק, והיא תוקד באל זר המתבער שם באש המזבח, ור"ל שהאש שנשרף בו האדם שמסר נפשו על קידוש השם, אינה אש של הדיוט אלא אש של גבוה, כעין אש המזבח שעל ידה מקריבים את הקרבנות לריח ניחוח לה, ועוד על ידי מסירת נפשו לשריפה נשרף מן האדם כח הס"מ, והצדיק שמסר נפשו על קידוש השם, עולה לריח ניחוח לה' ונדבק בשכינה. (רמ"ק וסגר"א)

ב' פסוקי היחוד דק"ש הוא סוד החנק לס"מ

מאי מוט דהאי רשע על ידי מה מתמוטט ונחנק זה הרשע הס"מ, ומשיב על ידי אדם דהיינו על ידי ישראל הקורא קריאת שמע, דאיהו שכנגד האדם הוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א שמספרו מ"ה כמספר אד"ם, וארבע אתנון יהו"ה ועם ד' אותיות הוי"ה פשוטה הרי תשעה וארבעים כמספר מ"ט, והוא פחושפן תשעה וארבעים אתנון כחשבון מ"ט אותיות דאינון בשית תיבין דיחודא עלאה שהם בשש תיבות של יחוד העליון "שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד", שיש בהם כ"ה אותיות, ובשית תיבין דיחודא תתאה ושש תיבות של יחוד התחתון "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", שיש בהם כ"ד אותיות, וביחד הם מ"ט אותיות, דאינון ו' ו' שהם ו' ו' תיבות, כנגד ב' ווי"ן של שני צדי החבל שחונקים בו את הס"מ כנזכר לעיל, (ומה שאמרנו שגם הריגת הס"מ נמצא הוא על ידי קריאת שמע, היינו מפסוק ואלהם עד אמת, אצל ב' פסוקי היחוד הוא סוד המנק לס"מ). (דף עדר ע"ב, ובביאורינו כרך טו עמ' רא)

גודל מעלת המקדש שם שמים שנדבק בשכינה

לדון בשרפה לסמא"ל וסייעתו, עצים לאדלקא בהון נושא שהם כעצים יבשים שמדליקים בהם את אש הדין לבערם מן העולם, כי אין ביעור חמץ אלא שריפה, וזה הענין נעשה על ידי קיום המצות של כל הנשרפים

זָפָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאָחִיד בְּאִילָנָא דְחַיִּי, בְּגוֹפִיָּה בְּאֶבְרִים דִּילִיָּה, נָר, פֶּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא נָר מְצוּה,
בְּרַמ"ח פְּקוּדֵין דִּילִיָּה.

כִּד אָחִידֵן בֵּיה תְרוּוֹיָהוּ, יִתְקַיִים (שְׁמוֹת ג ב) וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנָה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנָה אֵינְנָו אוּפְל,
וּסְמָא"ל וְנָחַשׁ וְכָל מְמַנָּן דִּילִיָּה דְאֵינְוֹן קוּצִין אֲתוּקְדוּ, וְעֲנַפִּין דְסֵנָה וְאִיבָא דִילִיָּה וְעֲלִין
דִּילִיָּה לֹא אֲתוּקְדוּ, דָּא אַחְזִי לִיָּה קְדָשָׁא בְרִיָּךְ הוּא.

מענין חודש אלול

התשובה ממשיכה י"ג מדות הרחמים

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח, (תהלים קל א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מְמַעַמְקִים קְרֵאתִיָּךְ יְהו"ה, תְּנִינָן, בְּשַׁעֲתָא דְבְרָא
קְדָשָׁא בְרִיָּךְ הוּא עֲלָמָא, בְּעָא לְמַבְרִי בְר נָשׁ, אֲמַלִּיָּךְ בְּאוּרִיָּתָא, אֲמַרְהָ קַמִּיָּה, תְּבַעֵי
לְמַבְרִי הָאֵי בְר נָשׁ, זְמִין הוּא לְמַחֲטִי קַמָּךְ, זְמִין הוּא לְאַרְגָּזָא קַמָּךְ, אֵי תַעֲבִיד לִיָּה פְּעוּבָדוּי
הָא עֲלָמָא לֹא יְכִיל לְמִיקַם קַמָּךְ, פֶּל שְׁפָן הַהוּא בְר נָשׁ, אֲמַר לָהּ, וְכִי לְמַגְנָא אֲתַקְרִינָא (שְׁמוֹת
לד ו) א"ל רַחוּם וְחַנוּן אַרְךָ אַפִּים.

מתוק מדבש

מעלת צדיקים האלו, הראה הקב"ה בסנה למשה רבינו
ע"ה. (דף עדר ע"ב, ובביאורינו כרך טו עמ' רנ-רד)

התשובה ממשיכה י"ג מדות הרחמים

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח לְפָרֵשׁ מַה שְׁכָתוּב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת
מְמַעַמְקִים קְרֵאתִיָּךְ יְהו"ה, וְהַקְדִּים וְאֵמַר תְּנִינָן
לְמַדְנָו כִּי בְשַׁעֲתָא דְבְרָא קְדָשָׁא בְרִיָּךְ הוּא עֲלָמָא בְשַׁעֲתָא
שְׁבַרָא הַקְב"ה אֵת הָעוֹלָם, בְּעָא לְמַבְרִי בְר נָשׁ רֻצָּה לְבְרוּא
אֵת הָאָדָם שֶׁהוּא תְּכֵלִית כָּל הַבְּרִיאָה, אֲמַלִּיָּךְ בְּאוּרִיָּתָא
אֵז נִמְלַךְ וְנִתְיַעַץ בְּתוֹרָה, כִּי תְּכֵלִית בְּרִיאַת הָאָדָם הִיא כְּדֵי
שִׁיָּקִים אֵת הַתּוֹרָה, אֲמַרְהָ קַמִּיָּה תְּבַעֵי לְמַבְרִי הָאֵי בְר
נָשׁ אֲמַרְהָ הַתּוֹרָה לְפָנָיו, אֲתָה רֻצָּה לְבְרוּא אֵת הָאָדָם הַזֶּה
שִׁיָּהִיָּה בַעַל בְּחִירָה כְּפִי רְצוֹנָו, זְמִין הוּא לְמַחֲטִי קַמָּךְ
הִלָּא הוּא עֵתִיד לְחַטּוֹא לְפָנֶיךָ בְּשׁוּגָג, זְמִין הוּא לְאַרְגָּזָא
קַמָּךְ וְעוֹד עֵתִיד הוּא לְהַרְגִּיז וּלְהַכְעִיס לְפָנֶיךָ בְּמִזִּיד, וּיְפִגּוּם
לְמַעַלָּה בְּסַפִּירוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, אֵי תַעֲבִיד לִיָּה פְּעוּבָדוּי אִם
תַּעֲשֶׂה לוֹ וְתַתְּנֶהָ עִמּוֹ כְּפִי הָרָאוּי לְפִי מַעֲשִׂיו, הָא עֲלָמָא
לֹא יְכִיל לְמִיקַם קַמָּךְ הִרִי אֵין הָעוֹלָם יְכוּל לְעַמּוֹד לְפָנֶיךָ,
כִּי מִי יִצְדַק לְפָנֶיךָ בְּדִין, פֶּל שְׁפָן הַהוּא בְר נָשׁ כָּל שְׁכָן
זֶה הָאָדָם שֶׁהוּא עֲלוּל לְחַטּוֹא, אֲמַר לָהּ הַקְב"ה לְהַתּוֹרָה,
וְכִי לְמַגְנָא אֲתַקְרִינָא וְכִי בְּחַנּוּם אֵינִי נִקְרָא א"ל רַחוּם
וְחַנוּן אַרְךָ אַפִּים, אֵלָא בְּשִׁבְלִי שְׁאֵם יַחֲטֵא הָאָדָם וְיָשׁוּב
אֵלַי, אֵז אֲמַשִּׁיךְ שְׁפַע רַחֲמִים מִי"ג מְדוֹת הָרַחֲמִים שֶׁל בְּחִינַת
הַכֹּתֵר, וְאֲתַנְהַג עִמּוֹ בְּמַדַּת הָרַחֲמִים וְאֲכַפֵּר עַל חַטָּאתוֹ.

זָפָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאָחִיד בְּאִילָנָא דְחַיִּי אֲשֵׁרִי לְאָדָם
עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִן הַקּוּדְמִים, מִי שְׁזוּכָה עַל יְדֵי
מְסִירַת נַפְשׁוֹ לְאַחֲזוֹ בְּתַפְאֵרַת הַנִּקְרָא עֵץ הַחַיִּים, וְהֵם כְּמוֹ
אֲבָרָהֶם וְיִצְחָק וְחַנְנִיָּה מִישָׂאֵל וְעֻזְרִיָּה, שְׁזָכוּ שְׁנַתְקַדְשׁ שֵׁם
שָׁמַיִם עַל יָדָם בְּכָל הָעוֹלָם, וְזָכוּתָם עוֹמֶדֶת לְעַד לְכָל
יִשְׂרָאֵל, בְּגוֹפִיָּה בְּאֶבְרִים דִּילִיָּה בְּגוֹפּוֹ וּבְכָל אֲבָרִים
שְׁלוֹ, ר"ל שְׁגַם רַמ"ח אֲבָרֵי גוֹפֵם הַגְּשָׁמִיִּים נִתְקַדְשׁוּ עַד
שֶׁלֹּא שְׁלַט בְּהֵם הָאֵשׁ כָּלָל, מִפְּנֵי שֶׁהַמּוֹת אֵינָה שׁוֹלְטַת
בְּצַדִּיקִים כְּאֵלּוּ, נָר פֶּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא נָר מֵאִיר בְּכָל עֲנַף
וְעֲנַף, דְּהֵינּוּ נָר מְצוּהָ שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה, שׁוֹרָה בְּרַמ"ח
פְּקוּדֵין דִּילִיָּה בְּרַמ"ח אֲבָרֵי שְׁנַתְקַדְשׁוּ עַל יְדֵי קִיוּם
רַמ"ח מְצוֹת עֲשִׂין.

וּמִמְשִׁיךְ וְאֵמַר כִּי אֵלּוּ הַצַּדִּיקִים שְׁאִין הָאֵשׁ שׁוֹלְטַת בְּהֵם
כִּד אָחִידֵן בֵּיה תְרוּוֹיָהוּ כְּשִׁאוּחֻזִּים בְּהֵם תְּפִאֵרַת
וּמְלִכוּתָו, כִּי הַמְצוּהָ עֲצֻמָּה בְּחִינַת מְלִכוּתָו, וְסוּד רַמ"ח הוּא
בְּתַפְאֵרַת, בְּסוּד רַמ"ח אֲבָרֵי הַגּוֹף, בְּצַדִּיקִים כְּאֵלּוּ יִתְקַיִים
וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנָה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנָה אֵינְנָו אוּפְל
וּמִפְּרָשׁ וּסְמָא"ל וְנָחַשׁ וְכָל מְמַנָּן דִּילִיָּה דְאֵינְוֹן קוּצִין
אֲתוּקְדוּ הַס"מ וְהַנְחָשׁ וְכָל הַמְמוּנִים שְׁלוֹ שֶׁהֵם כְּקוּצִים
יְהִיו נִשְׂרָפִים, וּמִש"כ "וְהַסֵּנָה אֵינְנָו אוּכְל", אֲבָל וְעֲנַפִּין
דְסֵנָה וְאִיבָא דִּילִיָּה וְעֲלִין דִּילִיָּה לֹא אֲתוּקְדוּ הָעֲנַפִּים
שֶׁל הַסֵּנָה וְהַפִּירוֹת שְׁלוֹ וְהַעֲלִים שְׁלוֹ לֹא נִשְׂרָפוּ, ר"ל הַגֵּם
שְׁאִין בְּשֵׁרֶם שֶׁל מְקַדְשֵׁי הַשֵּׁם הָאֵלּוּ נִשְׂרָפוּ, עִם כָּל זֶה כַּח
הַסְטְרָא אַחֲרָא שְׁבָהֶם כְּלָה וְנִשְׂרָף כְּקוּצִים וְאֲבָרֵיהֶם נִתְקַדְשׁוּ,
דָּא אַחְזִי לִיָּה קְדָשָׁא בְרִיָּךְ הוּא וְאֵת זֶה דְּהֵינּוּ אֵת

וְעַד לֹא בָּרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, בָּרָא תְּשׁוּבָה, אָמַר לָהּ לְתְּשׁוּבָה, אָנָּא בְּעִינָא לְמַבְרִי
בַּר נָשׁ בְּעֲלֵמָא, עַל מְנַת דְּכַד יְתוּבוּן לָךְ מַחֻבְיָהוֹן, דְּתַהוּי זְמִינָא לְמַשְׁבַּק חוּבְיָהוֹן,
וּלְכַפְרָא עֲלֵייהוּ.

וּבְכָל שַׁעְתָּא וְשַׁעְתָּא תְּשׁוּבָה זְמִינָא לְגַבֵּי בְּנֵי נָשָׂא, וְכַד בְּנֵי נָשָׂא תִּיבִיבִין מַחֻבְיָהוּ, הָאֵי
תְּשׁוּבָה תְּבַת לְגַבֵּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכַפֵּר עַל כְּלָא, וְדִינִין אֲתַכְּפִיין וּמַתְּבַסְּמָאן כְּלָהוּ,
וּבַר נָשׁ אֲתַדְכִּי מַחֻבְיָהּ, אֵימְתִי אֲתַדְכִּי בַּר נָשׁ מַחֻבְיָהּ, בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל בְּהָאֵי תְּשׁוּבָה כְּדָקָא
חֲזִי.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, דְּתַב קָמִי מְלָכָא עֲלָאָה, וְצִלִּי (דף ע"א) צְלוּתָא מְעוּמְקָא דְלָבָא, הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב מִמְּעַמְקִים קָרְאתִיךָ יְהוָה.

מתוק מדבש

אֲתַכְּפִיין וּמַתְּבַסְּמָאן כְּלָהוּ וְהַדִּינִים נַכְפִּים וּנְכַנְעִים, וְכוּלָם
נַמְתְּקִים, וּבַר נָשׁ אֲתַדְכִּי מַחֻבְיָהּ וְהָאָדָם נִטְהַר מִעוֹנוֹתָיו.
וּשְׂאֵל אֵימְתִי אֲתַדְכִּי בַּר נָשׁ מַחֻבְיָהּ מִתִּי נִטְהַר הָאָדָם
מִעוֹנוֹתָיו, וְהַשֵּׁיב בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל בְּהָאֵי תְּשׁוּבָה כְּדָקָא
חֲזִי בְּשַׁעָה שְׁנַכְנַס בְּתְּשׁוּבָה הָאֵי כְּרָאוּי, כְּלוּמַר שְׁנַכְנַס
בְּעוּמָק הַבֵּינָה שְׁהֵא תְּשׁוּבָה עֲלָאָה, וּבַהֲיִוֹת תְּשׁוּבָתוֹ נַכְנַס
לְשָׁם עַל יַדֵּי עֲנִינֵי תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ עֲנִינֵי וְסִיגוּפִים וְכוּדוּמָה,
מִשָּׁם קוֹרָא אֶת רַחֲמֵי הַמְּקוֹרוֹת הַעֲלִיּוֹנִים לְהַלְבִּין אֶת הַפֶּגֶם,
וְלַכֵּךְ הִתְחִיל רַבִּי יְהוּדָה בַּפְּסוּק מִמְּעַמְקִים, שֶׁהוּא עוֹמֵק
הַבֵּינָה.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְעַד לֹא בָּרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עֲלֵמָא בָּרָא תְּשׁוּבָה וּמִטְרָם שְׁבַרָא הַקְּבִ"ה שֶׁהוּא
[בְּכַחֲנִית] הַחֲכָמָה אֶת הָעוֹלָם, בְּרָא אֶת מַדַּת הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִיא
בֵּינָה, אָמַר לָהּ חֲכָמָה לְתְּשׁוּבָה שֶׁהִיא בֵּינָה, אָנָּא בְּעִינָא
לְמַבְרִי בַּר נָשׁ בְּעֲלֵמָא אֲנִי רוּצָה לְבְרוּא אָדָם בְּעוֹלָם,
עַל מְנַת דְּכַד יְתוּבוּן לָךְ מַחֻבְיָהוֹן עַל מְנַת שְׂאֵם
יְשׁוּבָו אֲלִיךְ מִעוֹנוֹתֵיהֶם, דְּתַהוּי זְמִינָא לְמַשְׁבַּק חוּבְיָהוֹן
וּלְכַפְרָא עֲלֵייהוּ שֶׁתְּהִי מוֹכַנַת לְעוֹבוֹת וְלִסְלוּחַ אֶת עוֹנוֹתֵיהֶם
וְלַכֵּפֶר עֲלֵיהֶם, וְנָתַן בַּהּ כַּח שֶׁתְּמַשִּׁיךְ שַׁפַּע מִמְּקוֹר הַרְחָמִים
לְהַלְבִּין אֶת הַפֶּגֶמִים וְלִתְקַן אֶת הַסְּפִירוֹת.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר מֵה שְׁכַתוֹב מִמְּעַמְקִים, הֵינְנו דְּתַב קָמִי
מְלָכָא עֲלָאָה שֶׁשָּׁב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן, וְצִלִּי (דף
ע"א) צְלוּתָא מְעוּמְקָא דְלָבָא וּמַתְּפַלֵּל תְּפִלָּה מְעוּמָק
הַלֵּב, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב זֶהוּ שְׁכַתוֹב מִמְּעַמְקִים קָרְאתִיךָ
יְהוָה פִּי מְעוּמָק הַלֵּב.
אֲחֵרֵי דָף ס"א
ע"ב-ע"א, וּבְכִיאוּרֵינוּ כִּרְךָ יֵא עִמּוֹ קַעֲזָקָה)

וּבְכָל שַׁעְתָּא וְשַׁעְתָּא תְּשׁוּבָה זְמִינָא לְגַבֵּי בְּנֵי נָשָׂא
וּבְכָל שַׁעָה וְשַׁעָה תְּשׁוּבָה מוֹכַנַת לְבִנֵי אָדָם, וְכַד
בְּנֵי נָשָׂא תִּיבִיבִין מַחֻבְיָהוּ וְכַשְׁבְּנֵי אָדָם שְׁבִים מִעוֹנוֹתֵיהֶם,
הָאֵי תְּשׁוּבָה תְּבַת לְגַבֵּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זֶה הַתְּשׁוּבָה
הֵינְנו בֵּינָה חוֹזֵרֵת אֶל הַקְּבִ"ה שֶׁהוּא [בְּכַחֲנִית] הַחֲכָמָה לְהַתְּחַבֵּר
עִמּוֹ, וְהֵם מִמְּשִׁיכִים שַׁפַּע רַחֲמִים מִמְּקוֹר הַרְחָמִים שֶׁבְּכַחֲנִית
הַכְּתוּר, וְכַפֵּר עַל כְּלָא וְהִיא מַכְּפֵרֵת עַל הַכֵּל, וְדִינִין

שבח דא שירתא

מנהג ישראל לגמור ספר תיקוני הזוהר מר"ח אלול עד יום כיפור

ואנשי מעשה נהגו ללמוד או לומר בכל יום מאותם ארבעים יום שמערב ראש חודש אלול עד יום הכיפורים איזה דפין מספר הקדוש תיקוני
זוהר ומתכוונים לגמור כל הספר עד יום הכיפורים וכו', ואף מי שאינו מבין מ"מ הלשון של הזוהר הקדוש והתיקונים מסוגל מאוד לנשמה.
(אלף המגן - מטה אפרים סימן תקפא ס"ק יז)

פרשת שופטים תש"פ

לקבלת העלות מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]